

LIBRIS

We know
books

Cei
ȘAPTE
SOȚI
ai lui
EVELYN
HUGO
TAYLOR
JENKINS REID

Traducere din limba engleză de
LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

NEMIRA

NEW YORK TRIBUNE

Evelyn Hugo scoate rochii la licitație

DE PRIYA AMRIT

2 MARTIE 2017

Evelyn Hugo, legenda filmului și fata cu vino-ncoa' a anilor '60, tocmai a anunțat că va scoate la licitație 12 dintre cele mai memorabile rochii ale sale prin intermediul casei Christie's, cu scopul de a strânge bani pentru cercetări în domeniul cancerului de sân.

În vârstă de 79 de ani, Hugo este de multă vreme un simbol al strălucirii și al rafinamentului. Este cunoscută pentru stilul său personal deopotrivă senzual și reținut, și multe dintre cele mai faimoase ținute ale sale sunt considerate standarde ale eleganței hollywoodiene.

Pe cei care doresc să dețină un crâmpei de istorie Hugo îi vor intriga nu numai rochiile în sine, ci și contextul în care au fost purtate. Printre cele scoase la vânzare se vor număra cea verde smarald Miranda La Conda, pe care Hugo a purtat-o la ceremonia de decernare a Premiilor Oscar din 1959, cea violet de organdi cu decolteu îndrăzneț de la premiera peliculei *Anna Karenina* din 1962 și cea din mătase bleumarin, semnată Michael Maddax, purtată când a primit Oscarul pentru rolul interpretat în filmul *All for Us*, în 1982.

Hugo a fost implicată într-o serie de scandaluri de răsunet la Hollywood, dintre care cel mai important îl constituie cele șapte căsătorii ale sale, inclusiv relația de zeci de ani cu producătorul de film Harry Cameron. Cele două vedete au avut o fiică pe nume Connor, care este, fără îndoială, motivul licitației. Aceasta s-a stins din pricina cancerului la sân anul trecut, la puțin timp după ce împlinise 41 de ani.

Născută Evelyn Elena Herrera, în 1938, ca fiică a unor imigranți cubanezi, Hugo a crescut în cartierul Hell's Kitchen din New York. Până în 1955, deja reușise să ajungă la Hollywood, își vopsise părul blond și își schimbase numele în Evelyn Hugo. Aproape peste noapte, Hugo a devenit parte a elitei hollywoodiene. A rămas în lumina reflectoarelor vreme de mai bine de trei decenii înainte să se retragă din activitate la finalul anilor '80 și să se mărite cu finanțistul Robert Jamison, fratele mai mare al actriței laureate cu trei premii Oscar Celia St. James. În prezent văduvă după cel de-al șaptelea soț, Hugo locuiește în Manhattan.

Exceptional de frumoasă și posesoare a unei străluciri și senzualități provocatoare, Hugo reprezintă de multă vreme o sursă de fascinație pentru cinefilii din întreaga lume. Se estimează că la licitație se vor strânge mai bine de două milioane de dolari.

— POȚI SĂ VII LA MINE ÎN BIROU?

Dau ochii roată la birourile din jurul meu, apoi mă uit din nou la Frankie, căutând să îmi dau seama cui anume îi vorbește.

— Te referi la mine?

Frankie stă prost cu răbdarea.

— Da, Monique, la tine! De-aia am și zis: „Monique, poți să vii la mine în birou?”

— Scuze, n-am auzit decât ultima parte!

Frankie se întoarce. Îmi iau carnetelul de notițe și o urmez.

E ceva frapant la ea. Nu sunt sigură dac-ai zice că e atrăgătoare în sens convențional – are trăsături aspre, ochii foarte depărtați –, însă cu siguranță e o persoană la care nu poți să nu te uiți și să n-o admiri. Cu silueta zveltă și cei aproape doi metri înălțime, coafura afro scurtă și afinitatea pentru culori vii și bijuterii mari, când intră Frankie într-o încăpere, toată lumea o remarcă.

E, în bună măsură, și motivul pentru care m-am angajat aici. Am respectat-o de când eram la facultatea de jurnalism și-i citeam materialele din paginile revistei pe care o conduce acum și la care lucrez. La drept vorbind, să ai o femeie de culoare la conducere e ceva care te inspiră cu adevărat. Fiind eu însămi mulatră – cu pielea de un cafeniu-deschis și ochi căprui-închis, grație tatălui meu de culoare, și cu pistrui din abundență, grație mamei mele albe –, Frankie mă face să mă simt sigură că, într-o bună zi, o să pot deține și eu o funcție de conducere.

— Ia loc! mă invită ea, așezându-se și arătând spre un scaun portocaliu aflat de cealaltă parte a biroului ei din sticlă transparentă.

Mă așez calmă, picior peste picior. O las pe Frankie să vorbească prima.

— Așa, uimitoare întorsătură de situație! zice, uitându-se la computer. Oamenii lui Evelyn Hugo întreabă de un material. Un interviu în exclusivitate.

Îmi vine instinctiv să zic „Sfinte Sisoe!”, dar și „De ce-mi spui mie asta?”

— Despre ce anume? întreb.

— Bănuiesc că are legătură cu licitația de rochii pe care o organizează. Înțeleg că e foarte important pentru ea să strângă cât mai mulți bani pentru Fundația Americană de Luptă Împotriva Cancerului de Sân.

— Dar nu confirmă că despre asta e vorba?

Frankie clatină din cap.

— Tot ce confirmă e că Evelyn are ceva de zis.

Evelyn Hugo e una dintre cele mai mari stele de cinema din toate timpurile. Nici măcar nu trebuie să aibă ceva de zis ca s-o asculte lumea.

— Ar putea fi un material de copertă important pentru noi, nu? La urma urmei, e o legendă vie. N-a fost căsătorită de opt ori sau cam așa ceva?

— Șapte. Și da, are un potențial imens. De aceea sper să ai răbdare să ascuți ce urmează să îți povestesc.

— Ce vrei să spui?

Frankie trage adânc aer în piept, iar expresia de pe chipul ei mă face să cred că-s pe cale să fiu concediată, după care zice:

— Evelyn te-a cerut pe tine expres.

— Pe mine?!

E a doua oară în cinci minute când rămân șocată că există cineva interesat să stea de vorbă cu mine. Trebuie să mai lucrez la capitolul încredere. Ajunge să zic că tocmai a încasat-o urât recent. Totuși, de ce să mă prefac că-a fost vreodată la cote înalte?

— Sinceră să fiu, la fel am reacționat și eu, vine replica lui Frankie.

Acum, sinceră să fiu eu, mă cam simt jignită, deși, evident, îi înțeleg atitudinea. Sunt la *Vivant* de mai puțin de un an și am făcut în cea mai mare parte materiale laudative. Înainte de asta, am fost bloggeriță la *Discourse*, un site care se ocupă de știri și cultură și-și spune revistă de actualitate, deși nu e, de fapt, decât un blog cu titluri tari. Am scris în

principal la secțiunea „Viață modernă” despre subiecte de actualitate și materiale de opinie.

După ani în șir ca liber-profesionistă, colaborarea cu *Discourse* s-a dovedit un colac de salvare. Însă atunci când *Vivant* mi-a oferit de lucru, nu m-am putut abține. N-am lăsat să-mi scape ocazia de a mă alătura unei adevărate instituții, de a lucra printre legende.

În prima mea zi de lucru, am trecut pe lângă perețiidecorați cu coperte-simbol, generatoare de schimbări culturale – cea din 1984, cu activista pentru drepturile femeilor Debbie Palmer, goală și atent pozată în vârful unui zgârie-nori care dădea spre Manhattan, sau cea din 1991, cu artistul Robert Turner pictând o pânză, iar în text se afirma că are SIDA. Mi se părea ceva de neimaginat să fac parte din lumea *Vivant*. Mi-am dorit dintotdeauna să-mi văd numele în paginile ei lucioase.

Din păcate însă, în ultimele douăsprezece numere n-am făcut nimic altceva decât să pun întrebări conservatoare vechilor îmbogățiți, pe când colegii mei de la *Discourse* încercau să schimbe lumea prin materiale vi-rale. Așa că, pur și simplu, nu prea sunt impresionată de mine însămi.

— Uite ce e, nu că n-am ține la tine, pentru că ținem, zice Frankie. Credem că îți e scris să realizezi lucruri importante la *Vivant*, dar eu speram să pun pe cineva mai experimentat și mai bine pregătit la treaba asta. Vreau deci să fiu sinceră cu tine când îți zic că nu noi te-am propus echipei lui Evelyn. Am trimis cinci nume, iar ei ne-au răspuns cu asta.

Frankie întoarce ușor ecranul computerului spre mine și-mi arată un e-mail de la cineva pe nume Thomas Welch, despre care nu pot decât să presupun că este agentul de presă al lui Evelyn Hugo.

De la: Thomas Welch

Către: Troupe, Frankie

Cc: Stamey, Jason; Powers, Ryan

Monique Grant sau pică treaba cu Evelyn.

Ridic iar ochii la Frankie, uluită și, sinceră să fiu, un picuț înfricoșată că Evelyn Hugo vrea să aibă de-a face cu mine.

— O cunoști pe Evelyn Hugo? Despre asta e vorba? mă întreabă Frankie, întorcând ecranul computerului înapoi.

— Nu! zic eu, surprinsă până și de faptul că mi s-a pus o asemenea întrebare. I-am văzut câteva filme, totuși e un pic cam de dinaintea erei mele.

— N-ai nicio legătură personală cu ea?

Clatin din cap.

— Clar nu!

— Nu ești din Los Angeles?

— Ba da, dar singurul mod în care aș putea să am vreo legătură cu Evelyn Hugo, bănuiesc eu, ar fi să fi lucrat tata la vreunul dintre filmele ei. Făcea fotografii publicitare pe platourile de filmare. Pot s-o întreb pe mama.

— Super, mulțumesc!

Frankie se uită la mine ca și cum ar aștepta ceva.

— Voiai să întreb acum?

— Ai putea?

Îmi scot telefonul din buzunar și-i dau SMS mamei: *A lucrat vreo dată tata la vreun film de-al lui Evelyn Hugo?*

Văd cum încep să apară trei puncte și ridic ochii, dând cu ei de Frankie, care încearcă să zărească ceva pe ecranul telefonului meu. Pare să-și dea seama de faptul că îmi invadează spațiul personal și se lasă pe spate.

Telefonul scoate un sunet de clopoțel.

SMS de la mama: *Poate? Au fost atâtea, că e greu de ținut șirul. De ce?*

Poveste lungă, răspund eu, dar încerc să-mi dau seama dacă am vreo legătură cu Evelyn Hugo. Tata a cunoscut-o?

Ți-ai găsit! Taică-tu nu și-a petrecut deloc timpul în compania vedetelor de pe platourile de filmare. Indiferent cât de tare am încercat eu să-l conving să ne împrietenească și pe noi cu niște celebrități.

Râd.

— Se pare că nu. Nicio legătură cu Evelyn Hugo.

Frankie dă din cap.

— OK, bine, atunci, cealaltă ipoteză e că oamenii ei au ales pe cineva cu mai puțină influență ca să poată să încerce să te controleze pe tine și povestea.

Îmi simt telefonul vibrând iar. *Că tot veni vorba, mi-am amintit că voiam să-ți trimit o cutie cu lucrări vechi de-ale tatălui tău. Niște chestii*

superbe. Îmi place mult să le am pe lângă mine, dar cred că ție are să-și placă și mai și. Ți-o trimit săptămâna asta.

— Crezi că-i exploatează pe cei slabi, îi zic lui Frankie.

Schițează un zâmbet.

— Cam așa ceva.

— Deci oamenii lui Evelyn s-au uitat în caseta redacțională, mi-au găsit numele la categoria jurnaliști de mâna a doua și cred că pot să mă intimideze. Asta e ideea?

— De asta mă tem.

— Și mi-o spui mie pentru că...

Frankie își cântărește vorbele.

— Pentru că nu cred că poți fi intimidată. Cred că te subestimează. Iar eu vreau materialul ăsta de copertă. Vreau să fac vâlvă în presă.

— Ce vrei să spui? Întreb eu, foindu-mă ușor pe scaun.

Bate din palme, aplecându-se spre mine.

— Ai tupeu să te iei la trântă cu Evelyn Hugo?

Dintre toate chestiile despre care am crezut c-are să mă întrebe cineva azi, asta ar fi probabil pe undeva pe locul nouă milioane. Dacă am tupeu să mă iau la trântă cu Evelyn Hugo? Habar n-am.

— Da! zic eu în cele din urmă.

— Asta-i tot? Doar da?

Îmi doresc această ocazie. Îmi doresc să scriu materialul. M-am săturat să fiu la munca de jos și mai am și eu nevoie de-o victorie, fir-ar mama ei de treabă!

— La naiba, da!

Frankie încuviințează din cap, cântărindu-mi spusele.

— Mai bine, da' tot nu m-ai convins.

Am treizeci și cinci de ani. Scriu de mai bine de un deceniu. Vreau un contract pentru o carte într-o bună zi. Vreau să-mi aleg materialele. Vreau ca, într-un final, să fiu numele pe care lumea se bulucește să-l obțină atunci când sună cineva ca Evelyn Hugo. Iar aici, la *Vivant*, oricum nu mă folosesc pe măsura potențialului meu. Dacă este să ajung acolo unde vreau, ceva trebuie să se oprească. Cineva trebuie să se dea laoparte din calea mea. Și mai trebuie și să se întâmple repede, fiindcă afurisita asta de carieră e singurul lucru care mi-a mai rămas. Dacă vreau

să se schimbe lucrurile, trebuie neapărat să schimb modul în care fac lucrurile. Probabil drastic.

— Evelyn mă vrea pe mine. Tu o vrei pe Evelyn. Nu pare c-ar trebui să te conving eu pe tine, Frankie, ci tu *pe mine*.

Frankie păstrează o tăcere mormântală, fixându-mă cu privirea pe deasupra degetelor împreunate. Eu băteam înspre formidabil, dar s-ar putea să mă fi aruncat prea tare.

Mă simt la fel ca atunci când am încercat un antrenament cu greutate și am început cu unele de optsprezece kilograme. Prea mult și prea repede demonstrează clar că habar n-ai ce faci.

Am nevoie de toată puterea ca să nu-mi retrag vorbele, să nu mai conțenesc cu scuzele. Mama m-a crescut să fiu politicoasă, modestă. Eu mă ghidez de mult după ideea că politețea e slugărnice. Numai că genul acesta de amabilitate nu m-a dus prea departe. Lumea îi respectă pe cei care cred c-ar trebui s-o conducă. Eu n-am înțeles asta niciodată, dar m-am săturat să mă împotrivesc acestui principiu. Mă aflu aici ca, într-o zi, să ajung Frankie, poate chiar mai mare decât ea. Să fac o muncă măreață, importantă, de care să fiu mândră. Să-mi las amprenta. Totuși, sunt cam departe de asta.

Liniștea e atât de lungă, că mai că-mi vine să cred c-am să cedez de la tensiunea care crește cu fiecare secundă. Frankie însă e prima care cedează.

— OK! zice ea și întinde mâna, ridicându-se.

Mă străbat o undă de șoc și o mândrie arzătoare când o întind și eu pe-a mea. Mă asigur că i-o strâng bine pe ai ei, căci Frankie mi-o strânge ca o menhină.

— Să fii de nota zece, Monique! Pentru noi și pentru tine, te rog!

— Așa o să fac!

Ne desprindem una de alta și mă îndrept spre ușă.

— S-ar putea să-ți fi citit articolul despre sinuciderea asistată de medic din *Discourse*, zice Frankie taman înainte să ies din încăperea.

— Poftim?!

— A fost uluitor! Poate de-aia te și vrea. Așa te-am găsit noi. A fost un material grozav. Nu datorită numărului de accesări, ci datorită ție, datorită faptului că e superb lucrat.

Acela a fost unul dintre primele articole semnificative pe care le-am scris din proprie inițiativă. Îl propusesem după ce mi se repartizase

un material despre popularitatea în creștere a microplantelor, mai ales în rândul restaurantelor din Brooklyn. Mă dusesem la piața din Park Slope să discut cu un producător agricol local, dar când îi mărturisisem că nu pricepeam de unde până unde toată atracția asta față de frunzele de muștar, îmi spusese că parcă vorbeam ca sora lui. Fusesse cât se poate de carnivoră până în anul precedent, când trecuse la un regim alimentar vegan și complet bio, căci se lupta cu un cancer cerebral.

Cum discutam noi așa, îmi povestise despre un grup de sprijin pentru cei aflați la finalul vieții care luau în calcul sinuciderea asistată de medic, dar și pentru cei dragi lor, grup în care se înscriseră el și sora lui. Foarte mulți cunoscuți de-ai lor se luptau pentru dreptul de a muri cu demnitate. Mâncatul sănătos nu avea să-i salveze viața surorii sale și niciunul dintre ei nu voia ca ea să sufere mai mult decât trebuia.

Știusese atunci că doream, în adâncul sufletului meu, să le ofer o voce oamenilor din acel grup de sprijin.

M-am întors la birou la *Discourse* și am propus subiectul. Am crezut că aveam să fiu refuzată, dată fiind seria mea de articole recente despre tendințele din moda hipsterilor și analizele legate de lumea vedetelor. Numai că, spre surprinderea mea, am primit undă verde.

Am lucrat neobosită la el, participând la întâlniri în subsoluri de birouri, luând interviuri membrilor, scriind și rescriind, până ce m-am simțit încrezătoare că materialul prezenta toată complexitatea – atât mila, cât și codul moral – ajutorului dat sub forma curmării vieții oamenilor aflați în suferință.

E materialul de care sunt cel mai mândră. Nu o dată m-am întors acasă de la lucru de aici și l-am recitit, amintindu-mi de ce sunt în stare, amintindu-mi de satisfacția pe care mi-o dă împărtășirea adevărului, oricât ar fi el de greu de suportat.

— Mulțumesc! îi zic lui Frankie.

— Eu doar spun că ai talent. S-ar putea să fie asta.

— Probabil că nu, totuși.

— Nu! Probabil că nu! Tu însă scrie subiectul bine, oricare o fi el, iar data viitoare s-ar putea să fie asta motivul.

THESPILL.COM

Evelyn Hugo dă din casă

DE JULIA SANTOS

4 MARTIE 2017

Umblă vorba că sirena/LEGENDA VIE/cea mai frumoasă blondă din lume Evelyn Hugo și-a scos la licitație rochiile și a consimțit să acorde un interviu, ceea ce n-a mai făcut de decenii întregi.

VĂ ROG, spuneți-mi că, în sfârșit, e gata să vorbească despre toți afurisiții ăia de soți. (Pot să înțeleg patru, poate cinci, hai șase, dacă întindem coarda, dar șapte? Șapte soți? Ca să nu mai vorbim de faptul că știm cu toții că a avut o aventură cu kongresmenul Jack Easton la începutul anilor '80. Fata. Asta. S-a. Plimbat.)

Dacă nu vrea să dea din casă despre soți, atunci să ne rugăm ca măcar să ne declare oficial de unde are sprâncenele alea. Adică, MAI DĂ ȘI LA ALȚII, EVELYN!

Când vezi poze de pe vremuri cu E, cu părul ei blond-arămiu, sprâncenele negre, drepte-săgeată, pielea intens bronzată și ochii de un câprui-auriu, nu poți decât să te oprești de îndată din ce făceai și să te uiți fix la ea.

Și să nu mai vorbesc de trupul ăla!

Nu tu fund, nu tu șolduri, doar niște balcoane uriașe pe o siluetă filiformă.

Toată viața mea de adult am muncit pentru așa un corp. (Notă: sunt foarte departe de el. S-ar putea să fie de vină *spaghetti bucatini* pe care le-am tot mâncat la prânz săptămâna asta.)

Uitați chestia care mă face să iau foc: Evelyn ar fi putut alege pe oricine pentru asta. (Cum ar fi pe mine?) Numai că a ales, în schimb, o începătoare oarecare de la *Vivant*. Ar fi putut avea pe

oricine. (Cum ar fi pe mine?) De ce tipa asta, Monique Grant (și nu eu)?

Mda, bine! Sunt doar amărâtă că nu m-a ales pe mine.

Pe bune, ar trebui să mă angajez la *Vivant*. La ei se duc toate chestiile ca lumea.

COMENTARIIL:

Hihello565 zice: Nici măcar oamenii de la *Vivant* nu vor să mai lucreze acolo. Stăpânii corporatiști produc rahaturi cenzurate ca să dea bine pe lângă cumpărătorii de publicitate.

Pppppppppps răspuns pentru Hihello565: Mda, OK!

Ceva îmi zice că, dacă revista cea mai respectată și sofisticată din țară ți-ar oferi de lucru, ai accepta.

EChristine999 zice: Fiica lui Evelyn n-a murit recent de cancer? Am senzația c-am citit de curând ceva despre asta. Așa de sfâșietor! Apropo, fotografia aia cu Evelyn la mormântul lui Harry Cameron? M-a dărâmat pe luni de zile. Frumoasă familie! Ce trist că i-a pierdut!

MrsJeanineGrambs zice: Nu mă interesează deloc Evelyn Hugo asta. NU MAI SCRIEȚI DE OAMENII ĂȘTIA! Căsniciile ei, aventurile ei și majoritatea filmelor ei nu dovedesc decât un lucru: curvă. *Three A.M.* a fost o ocară la adresa femeilor. Concentrați-vă atenția la oamenii care o merită!

SexyLexi89 zice: Evelyn Hugo e, poate, cea mai frumoasă femeie din toate timpurile. Cadrul ăla din *Boute-en-Train*, când iese dezbrăcată din apă și camera trece pe negru taman înainte să-i vezi sfârcurile? O scenă memorabilă!

PennyDriverKLM zice: Ovaționată-o cu toții pe Evelyn pentru că a făcut din părul blond și sprâncenele întunecate LOOKUL suprem. Evelyn, te salut!

YuppiePigs3 zice: Prea slabă! Nu-i pe gustul meu.

EvelynHugoWasASaint zice: E o femeie care a donat MILIOANE DE DOLARI organizațiilor caritabile pentru femei bătute și celor care reprezintă interesele LGBTQ+, iar acum își scoate la licitație rochiile pentru cercetări în domeniul cancerului, și voi nu puteți vorbi decât despre sprâncenele ei? Serios?

JuliaSantos@TheSpill răspunde lui EvelynHugoWasASaint:

Un argument corect, bănuiesc. SCUZE! În apărarea mea, a început să câștige milioane fiind o afaceristă dată dracului în anii '60. N-ar fi avut puterea să facă asta fără talentul și frumusețea ei, și n-ar fi fost atât de frumoasă fără SPRÂNCENELE ALEA. Ok, argument corect.

EvelynHugoWasASaint răspunde lui JuliaSantos@TheSpill:

Ăă. Scuze cam fost așa coltoasă. Am sărit peste prânz. Mea culpa. Dacă te ajută cu ceva, Vivant n-o să se descurce nici măcar pe jumătate la fel de bine cu subiectul ăsta pe cât ai fi făcut-o tu. Evelyn ar fi trebuit să te aleagă pe tine.

JuliaSantos@TheSpill răspunde lui EvelynHugoWasASaint:

Așa-i, nu??? Cine-i Monique Grant asta? PLICTISITOR. O rezolv eu și pe ea...

MI-AM PETRECUT ULTIMELE CÂTEVA ZILE studiind tot ce puteam despre Evelyn Hugo. N-am fost niciodată mare pasionată de filme, darămite să mă intereseze starurile Hollywoodului de altădată. Viața lui Evelyn însă, cel puțin versiunea oficială de la acest moment, e de ajuns cât pentru zece seriale siropoase.

Avem căsătoria timpurie care s-a finalizat cu divorț când avea optsprezece ani. Apoi curtea aranjată de studio și tumultosul mariaj cu Don Adler, care făcea parte din elita hollywoodiană. Zvonurile că l-a părăsit pentru c-o bătea. Revenirea ei într-un film francez din Noul Val¹. Fuga rapidă la Las Vegas ca să se mărite cu cântărețul Mick Riva. Strălucitoarea-i căsătorie cu spilcuitul de Rex North, care s-a încheiat cu aventuri pentru amândoi. Frumoasa poveste de dragoste a vieții ei cu Harry Cameron și nașterea fiicei lor, Connor. Divorțul sfâșietor și căsătoria ei rapidă cu bătrânul regizor Max Girard. Presupusa aventură cu mult mai tânărul congresmen Jack Easton, care a pus capăt relației cu Girard. Și, în cele din urmă, căsătoria cu finanțistul Robert Jamison, despre care se zvonea că s-ar fi întâmplat ca să-i facă în ciudă fostei ei colege de afiș – și soră a lui Robert –, Celia St. James. Toți soții i-au murit, lăsând-o pe Evelyn singura persoană care poate oferi detalii despre aceste relații.

Ajunge să spunem c-o să am serios de lucru dacă chiar vreau s-o conving să-mi vorbească despre oricare dintre chestiile astea.

¹ Noul val francez (Nouvelle Vague) este un curent al cinematografiei europene, care s-a dezvoltat la sfârșitul anilor 1950. Printre reprezentanții săi cei mai de seamă se numără regizorii: Claude Chabrol, Jean-Luc Godard sau François Truffaut și actorii: Alain Delon, Brigitte Bardot sau Catherine Deneuve (n. red.).

URDIS | We know books

După ce-am stat până târziu astă-seară, ajung într-un final acasă un pic înainte de ora nouă. Apartamentul meu e mic. Cred că descrierea cea mai potrivită pentru el este cutie de sardele mică, mititică. Uimitor însă cât de vast poate să pară un loc îngrămadit atunci când jumătate din lucrurile tale nu mai sunt în peisaj.

David s-a mutat de aici acum cinci săptămâni și tot n-am reușit să înlocuiesc vasele pe care le-a luat cu el sau măsuta de cafea pe care ne-a făcut-o maică-sa cadou de nuntă anul trecut. Isuse! Nici măcar la prima aniversare n-am ajuns!

Când intru pe ușă și-mi pun geanta pe canapea, mă frapează iar cât de inutil de meschin din partea lui a fost să ia măsuta de cafea. Garsoniera lui cea nouă din San Francisco a venit mobilată complet grație pachetului de mutare generos pe care l-a primit la promovare. Bănuiesc că măsuta a pus-o într-un depozit personal, alături de singura noptieră despre care a insistat că era de drept a lui și toate cărțile noastre de bucate. Nu simt lipsa cărților de bucate. Nu găsesc. Numai că, atunci când lucrurile sunt inscripționate cu „Lui Monique și David, pentru numeroșii voștri ani de fericire“, le consideri pe jumătate ale tale.

Îmi agăț haina în cuier și mă întreb, nu pentru prima oară, care dintre întrebări se apropie mai mult de adevăr: A acceptat David slujba cea nouă și mutarea la San Francisco *fără mine*? Ori am refuzat eu să plec din New York *pentru el*? Cât mă descalț, stabilesc încă o dată că răspunsul e undeva la mijloc. Mai apoi însă revin la același gând care ustură ca la început: *El a plecat, de fapt.*

Îmi comand *pad thai*, după care mă bag la duș. Reglez apa să fie aproape opărită. Îmi place la nebunie apa atât de fierbinte, că mai are puțin și te arde. Îmi place la nebunie mirosul de șampon. Locul în care mă simt cel mai fericit acum se poate să fie sub o pară de duș. Aici, în abur, acoperită de clăbuc, nu mă simt ca Monique Grant, femeia lăsată în urmă. Și nici măcar ca Monique Grant, scriitoarea împiedicată să progreseze.

La ceva vreme după ce m-am curățat, mă usuc, îmi pun pantalonii de trening și-mi îndepărtez părul din ochi tocmai la timp, când ajunge tipul care-mi livrează mâncarea la ușă.

Stau cu recipientul de plastic în mână, încercând să mă uit la televizor. Mă străduiesc să mă detașez. Vreau să-mi determin creierul să facă

ceva, orice, numai să nu se gândească la muncă sau la David. Numai că, odată ce mi s-a terminat mâncarea, îmi dau seama că-i zadarnic. La fel de bine aș putea să lucrez.

Toată treaba e tare intimidantă – ideea de a-i lua interviu lui Evelyn Hugo, sarcina de a-i controla direcția poveștii, de a încerca să mă asigur că n-o controlează ea pe a mea. Adeseori am tendința să mă pregătesc prea mult. Mai la subiect însă, am făcut mereu un pic ca struțul, dispusă fiind să-mi vâr capul în nisip ca să evit lucrurile cu care nu vreau să dau piept.

Așadar, în următoarele trei zile, nu fac nimic altceva decât să mă documentez despre Evelyn Hugo. Îmi petrec zilele accesând articole vechi despre căsniciile și scandalurile ei. Îmi petrec serile uitându-mă la filmele ei vechi.

Urmăresc clipuri cu ea în *Carolina Sunset*, *Anna Karenina*, *Jade Diamond* și *All for Us*. Mă uit la GIF-ul cu ea ieșind din apă în *Boute-en-Train* de atâtea ori, că atunci când adorm îmi tot rulează în vis.

Încep să mă îndrăgostesc de ea, așa, numai un picuț de tot, în timp ce-i văd filmele. Între ora unsprezece seara și două dimineața, când restul lumii doarme, laptopul meu licărește cu imaginea ei, iar sunetul vocii sale îmi umple livingul.

Este, fără puțință de tăgadă, o femeie uluitor de frumoasă. Lumea vorbește adesea despre sprâncenele ei drepte și groase și despre părul ei blond, dar eu nu-mi pot lua ochii de la osatura feței ei. Are bărbia puternică, pomeții înalți, și totul se strânge la buzele foarte pline. Are ochi uriași, dar nu atât rotunzi, cât de forma unei migdale prea mari. Pielea bronzată, alături de părul deschis la culoare, îi oferă un aer potrivit pentru plajă, dar și elegant. Știu că un păr atât de blond, cu o piele de un bronz atât de intens, nu e natural; totuși nu-mi dă pace sentimentul că așa *ar trebui* să fie, că oamenii ar trebui să se nască arătând astfel.

Nu mă îndoiesc că acesta este, în parte, motivul pentru care istoricul de film Charles Redding a zis odată că fața lui Evelyn îți dă sentimentul de ceva „inevitabil. Atât de superbă, de aproape de perfecțiune, că, atunci când o privești, ai senzația că trăsăturile ei în acea combinație, în acea proporție, trebuiau să apară mai devreme sau mai târziu“.

Fixez pe ecran imagini cu Evelyn din anii '50, purtând pulovere strâmte și sutiene țuguiate, fotografiile de presă cu ea și Don Adler la